

Ζωα, φάρια και κτηνά·
Κι' ὅποιος τοῦτον ἀγαπήσῃ,
Ἄπο μίνα ἄς γνωρίσῃ,
Πῶς ποτὲ δὲν θά πετῶ.

MARIA KENTOURH.

Ἐν Πειραιεῖ 9 Μαρτίου 1891

ΜΥΡΤΙΣ.

Δίηγημα τοῦ πρώτου αἰῶτος μ. Χ.

(Ἦδε προηγούμενον φύλλον.)

Καὶ οὕτως ἡ Ξανθίππη ἐπέμεινε, τὴν δὲ ἀκόλουθον πρῶταν, πολλὰ πρῶτ' ἰπεύσασα τὴν ἡμίονόν της, ἀνεχώρησεν. Ὁ Δημήτριος εἶχε κατ' ἀρδυσθησάσῃ διὰ τὸ σχέδιον τῆς γυναίκος του, διότι ποτὲ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των, δὲν εἶχον χωρισθῆ ἐπὶ μίαν ἡμέραν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους συγκατένευσε καὶ αὐτός. Εἶπεν ὅμως ὅτι τὸν Κλειομένην τὸν χρειάζεται εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ διὰ τοῦτο ἐκλείδωσαν τὴν οἰκίαν καὶ ἀπῆλθον ἀμφότεροι. Καὶ πράγματι τὸν ἐχρειάζετο ἐκεῖ, διότι καθ' ἑκάστην, κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε ὥραν, τὸν ἄφινε μόνον νὰ πωλῇ τὰ ὀπωρικά, καὶ ἀπῆρχετο εἰς ἄλλο μέρος τῆς ἀγορᾶς, δὲν ἐπανήρχετο δὲ εἰμὴ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ὥρας.

Ὁ Κλειομένης, γνωρίζων πόσον ὁ Δημήτριος ἠγάπα νὰ συζητῇ καὶ νὰ ἀκούῃ τὰ νέα, δὲν ἐπαραξενεύετο διὰ τὴν ἀπουσίαν του, νομίζων ὅτι ὁ γέρον καποῦ θά φλυαρῇ μὲ τοὺς φίλους του. Μίαν ἡμέραν ὅμως, ἔτυχε νὰ ἐκποιήσῃ ὄλα τὰ ὀπωρικά του ἐνωρίταρον ἀπὸ τὸ σῆθησι· ὅθεν ἀφοῦ ἔδεσε μαζὺ ὄλα τὰ πανέρια καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς μίαν γωνίαν, ἐσκέφθη νὰ περιπατήσῃ καὶ αὐτός ὀλίγον εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ νὰ εὔρῃ τὸν Δημήτριον. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος ὅπου συνήθως συνεζήτουν οἱ φιλόσοφοι, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο ἦτο κενόν. Τότε διέκρινε παρὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀγορᾶς μέγαν ὄμιλον ἀνθρώπων, συνηγμένων κερὶ ἑνὸς γέροντος σεβασμίου τὴν ὄψιν, ὅστις τοὺς ὠμίλει ἰστάμενος ἐπὶ βᾶθρου τινός. Ὁ Κλειομένης ἐπλησίασεν, ἀφ' ἑνός ἐκ περιεργίας, ἀφ' ἑτέρου διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ὁ Δημήτριος ἦτο ἐκεῖ.

—Ὁ Ζεὺς, ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις καὶ αὐτὴ ἡ Ἀθηνᾶ, δὲν εἶναι παρὰ εἰδῶλα ἄψυχα· εἰς μόνος εἶναι Θεός, ποιητὴς οὐρανοῦ καὶ γῆς,» ἔλεγεν ὁ ῥήτωρ, καθὼς ὁ Κλειομένης κατῴρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ κέντρου τῆς ὀμηγύρεως.

Ὁ παῖς, ἀκούων ταῦτα, ἀνέβλεψε πρὸς τὸ ἀγάλμα τῆς Προμάχου ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, περιμένων νὰ κινήθῃ ἡ θεὰ καὶ κεραυνοβολήσῃ τὸν

βλάσφημον τοῦτον γέροντα. Καὶ ὁ γέρον παρετήρησε τὸ αἰσθημα τοῦτο εἰς πολλοὺς τῶν παρασταμένων, διότι ἐξηκολούθησεν—

—Ναί, ἄνδρες ἀδελφοί, λέγω ὅτι εἶναι κενὰ καὶ ἄψυχα εἰδῶλα ἐκ λίθου καὶ ξύλου, καὶ ἂν ψεύδωμαι, ἄς καταβῇ τώρα ἡ Ἄρτεμις ἐδῶ ἀπὸ τὸ βᾶθρον της καὶ ἄς μὲ κτυπήσῃ νεκρὸν!

Νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτησε δι' ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τοὺς τολμηροὺς τοῦτους λόγους· ἔπειτα φύθοροι χαμηλοὶ ἠκούσθησαν μεταξύ τοῦ ὄχλου.

—Εἶναι βλάσφημος καὶ ἄθεος, ἔλεγον τινές.

—Ὅχι, καλὰ λέγει, ἄς ἦναι καὶ Ναζωραῖος. Ἄν ἦναι θεὰ ἡ Ἄρτεμις ἄς καταβῇ νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ, εἰπε μεγαλοφῶνως φωνή τις, ἣν ὁ Κλειομένης ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν φωνὴν τοῦ Δημητρίου.

—Καλὰ εἶπες, γέρο, ἀπεκρίθη ἄλλος πρὸς τὸν Δημήτριον, ἐὰν ὁ νέος αὐτός Θεός ἦναι ἀληθινός, ἄς μάθωμεν περὶ αὐτοῦ. Ἐμπρός, κύριε φιλόσοφε, ἐξακολούθει, ἐπρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς τὸν κήρυκα.

Οὗτος ἀσμένως ἐκάνελαβε τὴν ὀμιλίαν καὶ ὁ Κλειομένης παρέμεινε μέχρι τέλους, τὰς δὲ ἀληθείας, τὰς ὁποίας ὁ γέρον ἐδίδασκε, τὰς ἀνεγνώρισεν ὡς τὰς αὐτάς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὸν δέσμιον Παῦλον ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἀπὸ τὸν Χριστιανὸν ἐκείνον ναύτην κατὰ τὸ ταξείδιον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὀμιλίας, ὅτε ὁ ὄχλος διελύθη, ὁ Δημήτριος παρετήρησε μὲ ἀμηχανίαν τὸν Κλειομένην, καθὼς δὲ ἐκίστρεφον οἰκαδε μαζὺ, εἶπε πρὸς αὐτόν: «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρῃς εἰς τὴν Ξανθίππην ὅτι ἠκούσαμεν τὸν γέροντα Ναζωραῖον, διότι αὐτὴ μισεῖ τὴν αἵρεσιν ταύτην.»

—Καὶ διατί τὴν μισεῖ; ἀπήντησεν ὁ Κλειομένης. Μὲ φαίνεται ὅτι λέγουσιν τὴν ἀλήθειαν αὐτοὶ οἱ Ναζωραῖοι, καὶ διηγήθη εἰς τὸν Δημήτριον τὰ ὅσα εἶχεν εἰπεῖ ὁ Παῦλος καὶ ὁ ναύτης.

—Τί νὰ σοῦ εἰπῶ; ἤρχισα ἐσχάτως καὶ ἐγὼ νὰ ἀμφιβάλλω περὶ τῶν θεῶν μας, εἶπεν ὁ Δημήτριος, καὶ ἤθελα, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ τοὺς δοκιμάσωμεν μὲ κανένα ἐπιτήδειον τρόπον.

—Λοιπόν, τί λέγεις, θέλεις ἀπόψε, ἀντὶ νὰ νὰ τοὺς προσφέρωμεν θυμιάμα καὶ σπονδὴν, νὰ τοὺς πύσωμεν καὶ νὰ γυρίσωμεν τὰ ἀγάλματά των πρὸς τὸν τοῖχον; εἶπεν ὁ Κλειομένης ζωνηρῶς. Ἄν ἦναι πράγματι θεοί, αὐτοὶ θά γυρίσουν πάλιν μόνοι των!

Ἡ πρότασις αὐτὴ ἐτρόμαξε τὸν γερο—Δημήτριον κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους συγκατετέθη νὰ τὸ κάμῃ ὡς δοκιμὴν. Ἡ χεὶρ του ὅμως ἔτρεμεν ὅταν ἐγύρισε τὰ ἀγάλματα μὲ τὰ πρόσωπά των

πρὸς τὸν τοῖχον, ὅταν δὲ τέλος ἀπεκοιμήθη, εἶδε κατ' ὄναρ τὴν ὀργισμένην Δήμητραν καταστρέφουσαν τὸν σῖτόν του, τὸν Πάνα τὰς μελισσας του καὶ τὸν Διόνυσον τὰς ἀμπέλους του!

ΚΕΦ. ΙΣ΄.

Μὲ τὰ πρῶτα χαράγματα ὁ Δημήτριος ἐσηκώθη, καὶ ἀμέσως ἐπήγχε νὰ ἐξετάσῃ τὰ μελισσιὰ του, καὶ ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν ὅταν εἶδεν ὅτι ἦσαν σῶα καὶ ἀκέραια. Μὲ τὸ φόβρον του ἐνύπνιον εἶχε σχεδὸν μεταμεληθῆ διὰ τὴν ὕβριν, τὴν ὅποιαν εἶχε διαπράξει κατὰ τῆς πατροπαράδοτου θρησκείας του· ἀλλ' εὐρῶν ὅτι αἱ ζῆλαι ἦσαν κατ' ὄναρ μόνον, ἔλαβε θάρρος, καὶ ἀνεχώρησε μὲ τὸν Κλεομένην διὰ τὴν ἀγοράν, μὲ τὴν ἀκόφασιν νὰ συνομιλήσῃ ἰδιαίτερας μὲ τὸν Ναζωραῖον, ἂν εὐρῆ ευκαιρίαν, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ νέου τούτου θεοῦ. Ἀφῆκκεν δὲ τὴν Δήμητραν, τὸν Διόνυσον καὶ τὸν Πάνα ἀκόμη ἐστραμμένους πρὸς τὸν τοῖχον.

Φθάσαντες εἰς τὴν ἀγοράν, ἐσησαν τὴν τραπεζάν των, ἤπλωσαν τὰ ὀπωρικά καὶ ἤρχισαν νὰ πωλοῦν. Μετὰ μίαν περίπου ὥραν, διήλθεν ἐκείθεν ὁ γέρον Ναζωραῖος, καὶ ἐστάθη νὰ χαιρετήσῃ τὸν Δημήτριον, τὸν ὅποιον ἀνεγνώρισεν, ὡς τακτικὸν του ἀκροατήν. Μόλις ὅμως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ ἀπεμακρύνθη, διότι ἐφάνη στίφος Ἰουδαίων, μὲ ὕψος ἀπειλητικόν, καὶ ὁ Δημήτριος παρετήρησεν ὅτι εἰς ὅλας τὰς γωνίας ἐφαίνοντο ἄλλοι ὁμοειθεῖς των.

—Κύτταξε, Κλεομένη, αὐτοὶ οἱ ἀλαζόνες χονδροκέφαλοι Ἰουδαῖοι κάτι καλὸν σχεδιάζουν· ἔχε τὸν νοῦν σου εἰς τὰ πράγματα, καὶ ἂν ἴδῃς καμμίαν ταραχὴν, βάλε τα εἰς τὰ πανέρια καὶ κατὰ μέρος, ἀλλὰ μὴ φύγῃς ἀπὸ τὴν ἀγοράν, ἵως νὰ ἐπιστρέψω.

—Ποῦ θὰ ὑπάγῃς; ἠρώτησεν ὁ Κλεομένης, παρατηρῶν μὲ ἀνησυχίαν τὸν ὄλον ἐν ἀύξανόμενον Ἰουδαϊκὸν ὄχλον—νομίζεις ὅτι θὰ γείνη καμμία ὀχλαγωγία;

—Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι κάποιον κακὸν σκοπὸν ἔχουν ἐναντίον τοῦ γέρο-Ναζωραίου· καὶ τότε θέλω νὰ ἦμαι κοντά του νὰ τσακίσω κανένα ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δὲν θέλει νὰ κτυπήσῃ κανένα, εἶπεν ὁ Δημήτριος.

—Ἀλλὰ τί θὰ γείνουν τὰ σταφύλια καὶ τὰ πεπόνια, καὶ τὰ βόδα, ἂν γείνη ὀχλαγωγία;

—Γλύτωσε ὅτι ἠμπορέσης, ἀλλὰ καλλίτερον νὰ χαθοῦν ὀλίγα ὀπωρικά παρά νὰ φονευθῇ ὁ καλὸς γέρον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀθλοὺς Ἰουδαίου!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Δημήτριος ἀνεχώρησε δρομαίως, ἀφίτων εἰς τὸν Κλεομένην ὄχλον τὴν φροντίδα τῆς τραπέζης.

Μετ' ὀλίγον ὁ θόρυβος ἠῤῥῆσε τόσον, ὥστε ὁ Κλεομένης μιμούμενος τοὺς ἄλλους πλησίον του πωλητὰς, ἔβαλεν ὄλα τὰ ὀπωρικά πάλιν εἰς τὰ πανέρια καὶ ἐστίβαζε ταῦτα εἰς μίαν γωνίαν τῆς στοᾶς· ἔπειτα δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀγορᾶς διὰ νὰ ἴδῃ τὰ συμβαίνοντα· Ἐκεῖ οὐδὲν ἄλλο ἔβλεπε παρά ὄχλον θορυβώδη Ἰουδαίων καὶ μικρομπόρων, μὲ ὀλίγους δούλους καὶ ἑτε ὀλιγωτέρους εὐπρεπεῖς πολίτας· εὐκολον ὅμως ἦτο νὰ ἐνοησῇ τις ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν Ἰουδαίων, ὅτι προσεπάθουν νὰ διεγείρουν τὴν ὀργὴν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Ναζωραίων ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοῦ γέροντος κήρυκος.

Ἐπὶ τέλους νίος τις Ἀθηναῖος, βαρυνθεὶς τὸν θόρυβον αὐτῶν, στρέφει καὶ ἀρχίζει νὰ βρέχῃ δεξιᾷ ἀριστερᾷ γροθοκοπήματα ἐπὶ τῶν πλησίον του Ἰουδαίων, κραυγάζων «Ἐξω τοὺς κύνας! Τοῦτο ἦναψε τὸν σπινθῆρα τῆς ὀχλαγωγίας, καὶ τὸ μέρος ἀντήχησεν ἀπὸ κτυπήματα καὶ βλασφημίας καὶ κραυγᾶς: «Κάτω οἱ Ναζωραῖοι!», «Κάτω οἱ Ἑβραῖοι!» Οἱ μαχομένοι ἤρπαζον ὄ, τῆ εὐρισκὸν πρόχειρον—λίθους, σανίδας, ξύλα—καὶ ἐκτύπων μὲ ταῦτα κατακέφαλα, πανταχόθεν δὲ ἤκούοντο αἱ κραυγαὶ τῶν κληττομένων καὶ οἱ στεναγμοὶ τῶν καταπατουμένων.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Κλεομένης προσεπάθησε νὰ φθάσῃ τὸν Δημήτριον τὸν ὅποιον ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὐρῆ πλησίον τοῦ κήρυκος. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ διαπεράσῃ τὴν πυκνὴν ταύτην στιβάδα τῶν ἀλληλοκτυπούμενων, ὥστε ἠρκέσθη νὰ βοηθῇ τοὺς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ πεσόντας πληγωμένους νὰ ἀπομακρυνθοῦν τοῦ ἀγῶνος.

Ἄκολουθεῖ.

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Τὸ βασιλικὸν Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Γρήνουικς ἐν Ἀγγλίᾳ ἔχει ἓνα κλάδον, ὅστις διευθύνεται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ γυναικῶν—τέσσαρες ἀκόφοι τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Νιούμαν Κολεγίου καὶ ἄλλη, ἣτις κατέχει θέσιν διευθυντορίας, ἔχουσι τὴν ἀποκλειστικὴν ἐργασίαν τῶν διαφορικῶν ὑπολογισμῶν, ἣτις περιλαμβάνει τὰς νυκτερινὰς παρατηρήσεις, φωτογραφίας καὶ ἀριβεῖς καταμετρήσεις ἐν τῶν φωτογραφίων!!

Εἰς τὴν ἱατρικὴν ἀπὸ πολλοῦ αἱ γυναῖκες ἐπεδόθησαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Δίπλωμα των επιστημών έλαβον πέρυσι εν Παρισίους δύο Πολωνίδες. Μία δὲ Γουμανίς και μία Γκαλλίς έλαβον τὸ πτυχίον τοῦ Διδάκτορος τῆς Νομικῆς.

Ἡ δημοσιογραφία ἀριθμῆται τινὰς ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων δημοσιογραφῶν. Τοιαῦται εἶναι ἡ Δεσποινὴς Παιήν, ἥτις ἔκαστῆ τὸ ἐπάγγελμά της ἐν Λονδίῳ.

Εἰς τὴν Πολιτείαν Κάνζας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἔκαστοι τὸ ἐπάγγελμα τῶν Δημοσιογράφων μετὰ πολλῆς δεξιότητος και ἐπιτηχιαστριάκοντα γυναῖκες, ὃ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν αὐξάνει κατ' ἔτος καθ' ἕνα τὰς Πολιτείας τῆς Δημοκρατίας— μεταχειρίζονται δὲ καλῶς τὸ κοινὸν ὄχι μόνον εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς μαθησεως, ἀλλὰ και εἰς αὐτὰ τὰ πολιτικά.

—Ἡ πόλις Μπέτ φουράται ὑπὸ 20000 στρατιωτῶν.

—Ἡ Γαλλία κατέχει ἔκτασιν 300,000 τετραγωνικῶν μιλίων ἐν τῇ Ἀφρικῇ.

—Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπωλήθησαν εἰς τὴν Πολιτείαν τῆς Κεντούνης ἐν Ἀμερικῇ ἕκτος ἄξιας 15,000,000.

στον μέρος τοῦ λαοῦ, οἱ δὲ ἄγχις τὸ πρῶτον εἶδος τῆς τροφῆς αὐτοῦ. Τὸ κἄμα εἶναι ψυχρότατον, πάχος δὲ και χιῶν καλύπτουσι τὸ ἔδαφος περὶ τοὺς ἑννέα μῆνας. Ὁ χειμὼν μακρὸς, τὸ δὲ θέρος βραχύ, ἀνοιξίς και φθινόπωρον δὲν ὑπάρχουσιν ἐκεῖ.

Ἡ παιδεία εἶναι ἀρκετὰ διαδεδομένη, ἰδίως ἡ προκαταρκτικὴ ἐκπαίδευσις, οἱ δὲ διδάσκαλοι τῶν προκαταρκτικῶν σχολείων εἶναι ὑπόχρεοι νὰ κατηχῶσιν τοὺς μαθητὰς τῶν μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας κατὰ πᾶσαν Κυριακῇ.

Τοὺς μακροὺς χειμῶνας δαπανᾷ κατ' οἶκον, αἱ μὲν γυναῖκες νήθουσαι, κλώθουσαι και ὑφαίνουσαι ἢ κεντῶσαι, οἱ δὲ ἄνδρες προστομάζοντες τὰ δίκτηνα και τἄλλα ἀλιευτικὰ εργαλεῖα τῶν, σιζίοντες ἔλλα ἢ ἐνασχολούμενοι εἰς ἄλλα ἐντόπια ἔργα.

Ἡ Νορβηγία εἶναι πλήρης ὥραιων φυσικῶν σκηνῶν γραφῶν, πολλοὶ δὲ περιηγητῆι ἐπισκέπτονται αὐτὴν τὸ θέρος, διὰ νὰ θαυμάσωσι τὰς μογευτικὰς ὄψεις τῆς φύσεως και νὰ ἴδωσι τὸν ἕλιον ἀνατέλλοντα και δύοντα πολλάκις τῆς ἡμέρας!

Εἰς τὴν ἐπομένην εἰκόνα οἱ μικροὶ ἀναγνώσται ἔχουν μίαν ἀπὸ τῶν ὥραιων σκηνῶν γραφίας τῆς Νορβηγίας. Ὅρη ὑψηλὰ χιονοσκεπῆστα, συνήθως ἀνευ δασῶν ἢ κἄν δένδρων, μεταξὺ 8' αὐτῶν στεγνὴ λωρίδα ὑδατος, συνήθως συγκοινοῦσαν μετὰ τὴν θάλασσαν.

Τοὺς ὀρμίσκους αὐτοὺς προσορμίζονται τὰ μικρὰ τῶν πλοιδῶν. Τὰ πλάγια τῶν βουνῶν εἰς τοὺς ὀρμίσκους τοῦτους εἶναι συνήθως κατὰ τὰ μέρη ταῦτα λίαν ἀπόκρημνα, ὥστε ἐν καιρῷ χειμῶνος καθίσταται ἐπικίνδυνος ἡ προσὀρμῆσις αὐτῶν ἕνεκα τῆς καταπτώσεως μεγάλων στιβάδων χιόνος και ἐνίοτε μεγάλων τεμαχιῶν πάγου, ὅθεν ἀποφεύγουν αὐτὰ ἅμα ἀρχίσῃ ὁ χειμὼν.

Ἄγριος Πολεμιστῆς τῆς Πολωνησίας.

ΝΟΡΒΗΓΙΑ.

Ἡ χώρα τῶν βουνῶν και τῶν κόλπων.
(Ἰδε ἐπομένην σελίδα).

Οὕτως ὀνομάζεται ἡ βορειότερα χώρα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἠπείρου, ἥτις πρότερον ἦτο ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῶν βασιλέων τῆς Δανίας, ἣδη δὲ εἶναι ἀναμῆν μετὰ τὸ βασίλειον τῆς Σουηδίας.

Οἱ Νορβηγοὶ εἶναι ἄνδρες ὑψηλοὶ και δυνατοὶ με φυσιογνωμίαν εὐθύμου διαθέσεως, ἐντιμοὶ και ἀγαθοί. Εἶναι προσέτι εὐγενεῖς εἰς τοὺς πρὸς ἀλλήλους και πρὸς τοὺς ξένους τρόπους τῶν.

Τὸ ὄφραγμα εἶναι τὸ κύριον ἔργον τοῦ πλεῖ.

—Υπολογίζεται εἶτι εἰς τὸν πυθμένα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ ὑπάρχει στρώμα ἁλατος 230 ποδῶν τὸ πάχος.

Φιόρντ εν Νορβηγία.

ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΣΥΡΙΑΣ.

Ἐκ τῶν ἐκθέσεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐγγεγραμμέναι διὰ σφηνοειδῶν γραμμάτων ἐπὶ τῶν ἐκ πηλοῦ πλακῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰ εἴρημα τῆς ἀρχαίας Βαβυλῶνος, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευον ὡς φαίνεται ἀντὶ ἐπισημῶν ἀρχαίων, μανθάνομεν τὰ ἑξῆς.— Ὅτι οἱ Βαβυλώνιοι εἶχον μόνιμον στρατόν. Ὅτι τὸ ἱερατικὸν ὑπουργεῖον ἐξήρκειτο ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ὅστις παρίσταται προσφέρων θυσίας, ἔχων παρ' αὐτῷ Γραμματεῖς καὶ Ἀστρολόγους. Ὅτι ἡ δουλεία ὑπῆρχεν οἱ ἐν πολέμῳ συλλαμβανόμενοι αἰχμάλωτοι, ἐπωλοῦντο εἰς τὴν ἀγορὰν ὡς ἀνδράποδα. Ἡ πολυγαμία ἦτο ἐν χρήσει, ἀλλ' οὐχὶ εἰς ἀνδρᾶν κατάστασιν, διότι ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τῶν κατοικῶν εἶχον μόνον μιαν γυναῖκα. Αἱ γυναῖκες κατεῖχον ἐντιμον θέσιν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὅτι ὑπῆρχον ὄχι μόνον ἱερεῖς ἀλλὰ καὶ ἱερεῖαι. Ὅταν ἡ κυροῦλα τοῦ Βαλτάσαρ ἀπέθανε, γενικὸν πένθος διετάχθη καθ' ἅλον τὸ Κράτος. Μεταῦθ' ἡ Ἀσυριακὴν θεοτήτων διάφοροι θεοὶ κατεῖχον ἐντιμοτάτην θέσιν.

Οἱ πλοῦσοι ἔζων εἰς οἰκίας πολυτελεῖς ὁμοιοῦσας μὲ ἀνάκτορα—ἐκτίλοντο δὲ ἐν εἰδεί τετραγώνου μὲ αὐλὴν ἢ κήπον εἰς τὸ μέσον.

Εἰσὶτι δὲν ἐγνώθη ποῖαι ἦσαν αἱ διασκεδάσεις τῶν διαδουλοῦντων. Εἶχον ὄμως μουσικὴν καὶ ἀναφέρονται διάφορα μουσικὰ ὄργανα, ὡς λ. χ. ὁ αὐλός, ἡ ἀρπη, τὸ κύμβαλον, τὸ ψαλτήριον κτ.

Εἰς μίαν τῶν πλακῶν τούτων εὐρίσκεται τὸ ἔγγραφο τοῦ συνεταιρισμοῦ δύο ἀνθρώπων ὁ ὅρκος ἐδίδετο εἰς τὸν ναόν, συνεφώνησαν δὲ νὰ συνεργασθοῦν ἐν καλῇ τῇ πίστει.

Ἄλλη πλάξ τοῦ 6^{ου} π. Χ. αἰῶνος, παριστάνει μιαν σκηνὴν ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τῶν διαδίκων καὶ μαρτύρων, ἔλεγον ὁ υἱὸς τοῦ τάδε τοῦ υἱοῦ τοῦ τάδε. Ἡ γυνὴ χήρα ἐνάγει τὸν ἀνδράδελφόν της, ὅστις θέλει νὰ λάβῃ τὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου της. Ὅταν δὲν ὑπῆρχεν υἱός, ἂν μὴ ὑπῆρχε γραπτὴ ἢ θέλῃσις τοῦ ἀνδρός, ὑπὲρ τοῦ ἐναντίου, ἡ περιουσία μετέβαινεν εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός.

Ἡ χήρα λέγει—ἡμεῖς ἠγοράσαμεν τὸν τόπον καὶ τὴν γῆν μὲ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχον, ἐδανείσθημεν μάλιστα καὶ τόσα παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ τάδε. Ὑποθετήσαμεν υἱὸν καὶ ἐνεγράψαμεν τὸν τίτλον τῆς υἰοθεσίας. Ὁ δὲ σύζυγός μου ἐδώρησε τὸν τόπον εἰς ἐμὲ καὶ τὸν υἰοθετηθέντα υἱόν μου, κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός μου ὁ ἀνδράδελφός μου μᾶς ἔξωσεν ἐπὶ τῆς οἰκίας μου.

Ὁ δικαστὴς ἀπορρίπτει τὴν ἀέκωσιν τοῦ ἀνδράδελφου, τὸν ἐπιπλήττει, τὸν καταδικάζει εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ ἐπικυροῖ τὴν διαθήκην τοῦ ἀνδρός τῆς χήρας.

Τὸ ἔθος τοῦ γάμου ἦτο τὸ ἑξῆς—Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ σύζυγος παρῆται τὴν σύζυγόν του, ἐπρεπε νὰ τῆς δώσῃ ἀργύρια ἰκανὰ πρὸς ἀγορὰν οἰκίας καὶ δούλων, καὶ αὕτη ἀπῆρχετο ἐλευθέρη, ὁ δὲ ἀνὴρ τότε ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ ἄλλην, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ γυνὴ ἄνοιε τὸν σύζυγόν της ἐθανατώνετο!

Οἱ Βαβυλώνιοι ἦσαν τὸ σὺμβολον ραθυμίας καὶ ἀσελγίας, ἀλλ' ἐκ τῶν πλακῶν τούτων ἡ θῆα αὕτη ἀποδεικνύεται ἐνυπόστατος. Αἱ πλάκες αἰτᾷ, μέγας ἀριθμὸς τῶν ὀπτιῶν εὐρίσκεται εἰς τὸ Βρεττανικὸν μουσεῖον, δταν δλαὶ ἀναγνωσθῶν θὰ φέρουν εἰς φῶς πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον θὰ διαφωτίσουν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπικυρώσουν τὰς Ἀγίας Γραφάς.

ΤΑΞΕΙΑΙΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

(Διὰ τὴν προσφιλεῆ Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.)

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἐξ ἀριθμῶν 1951.)

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν' καθήλωμεν εἰς τὴν ἀποβάθραν τὴν 6 π.μ. ἀλλὰ πυκνὴ ὁμίχλη ἠμπόδισε τὸ ἀπόπλοισιν τοῦ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐφθάσαμεν εἰς Κενιγσθίντερ, ὅπου ἀνήλωμεν εἰς τὸν περίφημον πύργον Δράχεμφελες (Drachensberg), ἐν ᾧ Βύρων ἀναφέρει εἰς τὸ ὄραϊόν ποιήμαά του « Παῖς Χάρολδ.» Ὁ πύργος οὗτος κτεῖται 277 μέτρα ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐννοεῖται ὅτι ἡ θῆα ἐκεῖθεν ἦτο κατὰ τι ἔκτακτον. Ὀλίγον πρὶν φθάσῃ τις εἰς τὸν πύργον, ὑπάρχει χώρος τις ἰσοπεδωμένος, ὅπου εἶναι ξηνοδοχεῖον καὶ ἐστατόριον. Ἐκεῖ ἀπολύγει καὶ ὀδοντωτὸς σιδηρόδρομος, ὅστις ἀναθεβάσει τοὺς ὀκνηροὺς περιηγητὰς ἀκόπως εἰς αὐτὸ τὸ ὕψος. Κατερχόμενοι ἀπηντήσαμεν ἀρτιμὸν τινα ὄνων, καὶ πρὸς στείγην ἐνόμισα ὅτι ἦμην εἰς τὴν πατρίδα! Ἄλλ' ἔλειπον αἱ φουστανέλλαι καὶ αἱ βράκες τῶν χωρικῶν μας· καὶ προσέτι τὰ ζῆφα ταῦτα ἀντὶ σαμαρίου ἔφερον κομφᾶς ἐρυθρὰς σέλλας, καὶ ἀντὶ πελωρίων δεματίων κλημάτων, ἔφερον καλοσυνδεδωμένα καὶ γελῶντα παιδία, ἅτινα πάντα σχεδὸν οὕτω κάμνουσιν τὴν ἀνάβασιν τοῦ Δράχεμφελες, ἐνῶ οἱ γονεῖς τῶν ἐπιβαίνουσι τοῦ σιδηροδρόμου ἢ ἀνέρχονται πεζῇ.

Τὴν 5 μ. μ. ἐφθάσαμεν εἰς Βόννην, ἐνθα κατελύσαμεν. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν περιηγήθημεν τὴν πόλιν, καὶ ἐπεσκέψθημεν τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπερ εἶναι εἰς τῶν ἀρίστων τῆς Γερμανίας, καὶ ὅπου ἐσπούδασεν ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ. Ἡ πόλις αὕτη εἶναι ἐκ τῶν καθαρωτέρων καὶ μᾶλλον εὐχαριστῶν καθ' ὅλον τὸν Ρῆνον.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπεθεβάσθημεν διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὸ ἀπόπλοισιν καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς Κολωνίαν. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἡμεῖς ἔμαμεν τρεῖς ἡμέρας.

Χθὲς π. μ. μετέβημεν εἰς τὸν περίφημον Μητροπολιτικὸν Ναόν, ὅστις ἔχει τὰ ὑψηλότερα κωδωνοστάσια τοῦ κόσμου (ἐννοεῖται ἐξαιρουμένου τοῦ Πύργου Ἀιφφελ). Καὶ πρῶτον ἐκάμαμεν τὸν κύκλον περὶ αὐτοῦ, θαυμάζοντες τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἐξωτερικῶν του διαστάσεων. Ἐἵτα ἀγοράσαμεν εἰσητήρια ἀντὶ 1,50 δραχμῆς, ἐπεχειρήσαμεν τὴν ἀνάβασιν ἐνός τῶν δύο κωδωνοστασίων. Ἡ κλίμαξ εἶναι ἐλικοειδὴς καὶ ἀνηρχόμεθα ὀλοῦν στροφόμενοι δεξιὰ ἠρχίσαμεν μετ' ὀλίγου νὰ ζαλιζώμεθα μὲ αὐτὸ τὸ ἀένναον γόρω, γόρω, γόρω. Ἐφθάσαμεν εἰς ἐξώστην τινα, ἀσθμαίνοντες καὶ ζαλισμένοι, καὶ ὁ ὀδηγὸς μᾶς ἐπληροφόρησεν ὅτι ἐκάμαμεν ἤδη τὸ τρῆμα τοῦ δρόμου! Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν ἐξηκολούθησαμεν τὴν ἐλικοειδῆ ταύτην ἀνάβασιν καὶ, διὰ νὰ μὴ μακρηγορῶ, ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὸ κατακόρυφον σημείον μόλις δυνάμενοι νὰ σταθῶμεν ἀπὸ τὴν ζάλην. Ἀναπαυθέντες ὁμοῦ ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἐπὶ τινὸν καθισμάτων, ἐξήλωμεν εἰς κυκλοτερῆ ἐξώστην καὶ ὄντως ἤξιζε τὸν κόπον—ἡ ἀπερίγραπτος ἐκείνη θῆα τῆς πόλεως, τοῦ Ρῆνου, τῆς κέρει χώρας, καὶ τῶν μακρυῶν ὄρεων. Ἄν εἶχομεν τώρα, ἐσκέψθη, τὸν ἰδικόν μας γαλανὸν οὐρανόν, τὴν κρυστάλλινον ἀτμόσφαιραν τῆς Ἑλλάδος, πόσον ἔξοχος θὰ ἦτο ἡ θῆα, ἀφοῦ καὶ μὲ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀμαυρὰν καὶ συννεφώδη ἀτμόσφαιραν λημονῶν τὰς 550 βαθυμῖδας, τὰς ὁποίας ἀνέβην ἕως ἐδῶ! Κατελθόντες πάλιν διὰ τῆς ἀτελευτήτου ἐκείνης ἐξέ-

Μεως», εισήλθοντες εις τὸν ναὸν, καὶ ἐμειναν ἐκεῖ τρεῖς ὥρας, ἀποθαυμάζοντες καὶ μελετώντες τὰ πάντα. Ἐὰν ἐνθυμούμαι καλῶς, ἡ « Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν » ἐδημοσίωσεν πρό τιμῶν ἐτῶν περιγραφὴν περὶ τοῦ Ναοῦ τούτου(1), ὥστε εἶναι περιττὸν νὰ ἀναφέρω ἐκτενῶς περὶ αὐτοῦ. Ἐθαυμάσαμεν κυρίως κέντε μεγάλα καὶ ὠραῖα ταῦτα ἐξωγραφισμένα παράθυρα τῆς νοτιῆς πλευρᾶς, προσευχθέντα τὸ 1848 ὑπὸ τοῦ αἰοιδίμου Λουδοβίκου τοῦ Α'. βασιλέως τῆς Βαυαρίας. Τὸ πρῶτον παράθυρον παριστᾷ Ἰωάννην τὸν Βαυαρικὸν, τὸ δεύτερον, τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, τὸ τρίτον, τὸν τελευταῖον δειπνον, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Σωτῆρος, τὸ τέταρτον, τὴν κατάβασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν Πεντηκοστήν, καὶ τὸ πέμπτον παράθυρον, τὸν λιθοβολισμὸν τοῦ Σαβάνου.

Ἀπὸ περιηγήθημεν τὰ ἑπτὰ παρεκκλήσια, κατήλθοντες εἰς τὸ Θησαυροφυλάκιον, ὅπου εἶναι ἐκτεθειμένα ὅλα τὰ τιμαλφῆ ἀντικείμενα καὶ σκεύη τοῦ ναοῦ. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου ἐντὸς ὕαλινης θήκης μᾶς ἔδειξαν μέγα χρυσοῦν κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου, εἶπον, φυλάττονται τὰ ὅσα τῶν Τριῶν Μάγων, οἵτινες προσεκύνησαν τὸν ἀριγένητον Σωτῆρα ἐν Βηθλέμ! Τὰ ὅσα ταῦτα εἶπον, ἀνακομισθέντα ὑπὸ τῆς Αὐτοκράτειρας Ἑλένης εἰς Κωνσταντινούπολιν, μετῆνιχθησαν ἐκεῖθεν εἰς Μιλάνον, τὸ δὲ 1164 ἔτος ἐδωρήθησαν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Βαρβαρόσσα εἰς τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Κολωνίας! Ἐληοσπείοντα νὰ ἀναφέρω, ὅτι, κατεργάμενοι τοῦ κωδωνοστασίου, ἐστάθημεν φυσικὰ νὰ ἴδωμεν καὶ τοὺς κωδωνας, ὁ μείστος τῶν ὁποίων—Αὐτοκράτωρ καλούμενος, ζυγίει 25 τόνους, καὶ ἐχῶθη τὸ 1874 ἐκ τοῦ μεταλλοῦ τηλεβόλων Γαλλικῶν, κυριευθέντων κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον.

Μετὰ μεσημβρίαν, περιηγήθημεν τὴν πόλιν καὶ εἶδομεν δύο πόλεις Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς. Ὡς γνωστὸν, ἡ Κολωνία ἦτο τὸ πάλαι ἀποικία Ῥωμαϊκῆ, Ἰδρυθεῖσα τὸ 51 μ.Χ. καὶ κληθεῖσα «Κολόνια Κλαυδία Ἀγριππῖνα». Τὸ 308 μ.Χ. ὁ μέγ. Κωνσταντῖνος ἔκτισεν ἐνταῦθα λιθίνην γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, ἣτις κατεστράφη ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν Ἀπὸ τὸν 5ον αἰῶνα καὶ ἐπέκεινα ἡ Κολωνία ἀνήκει εἰς τὸ Βασίλειον τῶν Φράγκων. Κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα Κάρολος ὁ Μέγας ἰδρυσεν ἐνταῦθα τὴν ἀρχιεπισκοπὴν, μετὰ ταῦτα δὲ οἱ ἀρχιεπίσκοποι ἦσαν οὐχὶ μόνον οἱ πνευματικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ κοσμικοὶ ἀρχόντες τῆς πόλεως. Ταχέως ἕως ἤλθον εἰς ῤῆξιν μετὰ τοὺς πολίτας, καὶ ὁ ἐμφύλιος οὗτος πόλεμος διήρκεσε κατὰ διαλείμματα ἐπὶ 250 ἔτη! Καὶ μετὰ τὴν ἤτταν τῶν ἀρχιεπισκόπων καὶ τὴν παραχώρησιν δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, αἱ μεταξὺ τῶν φατριῶν τῶν προϋπόντων πολιτῶν ἐριδες δὲν ἔπαυσαν μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος. Καὶ μόλα ταῦτα ἡ Κολωνία κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἦτο μία τῶν πλουσιωτάτων πόλεων τῆς Εὐρώπης, καὶ τὸ ἐμπόριόν της ἦτο πολὺ ἐκτεταμένον. Ὑπῆρξεν ὡσαύτως ἡ Κολωνία τὸ κέντρον τῆς Γερμανικῆς καλλιτεχνίας, ἀρχιτεκτονικῆς, γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς καὶ εἶχεν ἀνθηρότατον πανεπιστήμιον, ὅπερ ἤδη κατηργήθη ὑπὸ τῶν Γάλλων πρὸ 100 περίπου ἐτῶν.

Μετὰ τὸν 16 αἰῶνα ἡ Κολωνία παρήχμασε καὶ ἔχασε τὴν ἀψήλῃν της θέσιν. Τὸ 1797 προσήρτηθη εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ πάλιν τὸ 1815 ἔπεσεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Πρώσων. Ἦδη ἡ πόλις εἰσήλθεν εἰς νέον στάδιον ἀκμῆς ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς, καὶ πολὺ ἐθαυμάσαμεν τὴν φιλοκαλίαν τῶν παραθῶρων τῶν ἐμπο-

ρικῶν καταστημάτων, διεργόμενοι τὸ ἐσπέρως τὰς ὁδοὺς—φιλοκαλίαν μάλιστα σχεδὸν ἴσην μετὰ τὴν τῶν Παρισίων καταστημάτων, καὶ οὐδὲ εἰς τὸ Βερολίνον παρατηρουμένην.

Ἡ πόλις ἕως δὲν εἶναι ὠραία ἀπεναντίας εἶναι ἀκαθάρτος καὶ δυσώδης, αἱ ὑπόνοιμοι εἶναι κακῆς κατασκευῆς, αἱ πλείοται ὁδοὶ στεναὶ καὶ σκοτειναί, καὶ τὰ πεζοδρόμια ἀκανόνιστα καὶ κατ' οὐδὲν ἐφαμίλλα πρὸς τὰ τῶν Ἀθηνῶν. Εἰς τὰς ἐξω ἕως συνοικίας τῆς πόλεως γίνονται ὠραῖαι λεωφόροι, δεινροστογχαὶ καὶ λαμπραὶ οἰκίαι, καὶ λέγουσι ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ βελτιώσων καὶ τὰς εἰς τὸ κέντρον συνοικίας.

Σήμερον ἐπισκέφθημεν τὴν παμπάλαιον Δημαρχίαν, ὅπου μεταξὺ ἄλλων περιέργων πραγμάτων, εἶδομεν ἐπὶ τοῦ μεγάλου πύργου ἀνωθεν τοῦ ὠρολογίου, μεγάλην κεφαλὴν ἐκ λίθου ἢ ξύλου, ἣτις, ὅσας τις τὸ ὠρολόγιον σημαίνει, ἀνοίγει εἰς κάθε κτύπημα τὸ στόμα. Ἐπίσης ἐπισκέφθημεν τὸ ἐνταῦθα Μουσεῖον καὶ εἶδομεν πολλὰς ὠραίας εἰκόνας ὑπὸ τῶν ἀρίστων Γερμανῶν καὶ Ὀλλανδῶν ζωγράφων (Ρόβινς, Βάν Δύκ, Ρίχτερ, κτλ.) καὶ τινὰς Ῥωμαϊκὰς ἀρχαῖότητας, οὐχὶ μεγάλης σπουδαιότητος. Ἐκείθεν ἐπισκέφθημεν τὴν μεγάλην σιδηρὰν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, ἣτις εἶναι ἀρκετὰ πλατεῖα, ὥστε νὰ διέρχωνται ἐπ' αὐτῆς δύο γραμμαὶ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ μία ἀμαξιτῆ ὁδὸς μετὰ δύο πεζοδρόμια. Εἰς τὴν μίαν ἄκραν τῆς γεφύρας εἶναι ἐστημένους μέγας ἐφιππος ἀνδριάς τοῦ πρώην Βασιλέως τῆς Πρωσσίας Φρειδερίκου Γουλιέλμου τοῦ Γ'. καὶ εἰς τὴν ἄλλην, ἕως ἀνδριάς τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου τοῦ Α'. Ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πόλιν, εἶδομεν καὶ δύο ἄλλους ἀνδριάτας—ἕνα τοῦ Στρατάρχου φῶν Μόλιτς, καὶ ἕτερον τοῦ Βίσμαρκ.

Ἀποφῆ ἀναχωροῦμεν ἐνταῦθα, ἐπιστρέφοντες εἰς Βερολίνον, καὶ οὕτως τελευτῶναι αὐτὸ τὸ εὐχάριστον ἔμα καὶ διδακτικώτατον ταξεῖδάκι μας.

Τίλος.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους ἡ Ἀγγλία ὀνομάζετο Ἀλβιδῶν—τὸ ὅποιον σημαίνει λευκὸν, ἔνεκα τῶν λευκῶν κρημνῶν της. Ἀλλ' ὁ Ῥωμαῖος συγγραφεὺς Πλίνιος, ὅστις ἔζησε πρὸ 1800 περίπου ἐτῶν, καὶ ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ τὰ ἄνθη, ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Ἀγγλία ὀνομάσθη Ἀλβιδῶν, ἔνεκα τῶν λευκῶν ρόδων (τριανταφυλλῶν), τὰ ὁποῖα φύονται ἀφθόνως ἐκεῖ.

Ἀλλὰ τὸ ρόδον δὲν ἔγεινε τὸ ἔμβλημα τῆς Ἀγγλίας, εἰμὴ μετὰ πολὺν χρόνον ἀφ' ὅτου ὀνομάσθη Ἀλβιδῶν. Ὄταν ὁ Ἐδουάρδος 3ος ἦτο βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἐκόπη νόμισμά τι, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἔφερε ρόδον. Τὸ νόμισμα τοῦτο ἐκαλεῖτο Ρόζενομιπολ (εὐγενόροδο). Ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη τὸ ρόδον δὲν ἦτο τῆς Ἀγγλίας τὸ ἐθνικὸν ἄνθος.

Ὄταν ὁ Ἐρρίκος 4ος ἐβασίλευε μεγάλην

ἔρις ἠγέρθη εἰς τὴν χώραν. Αὐτὸς ἦτο ἀγαθὸς ἄνθρωπος—τόσον ἀγαθός, ὥστε ὠνομάσθη διὰ τὴν καλωσύνην του « Ὁ Ἅγιος Ἐρρίκος, » ἀνῆκε δὲ εἰς τὸν λαγγαστριανὸν κλάδον τῆς βασιλικῆς οικογενείας, τῆς ὁποίας ὁ ἄλλος κλάδος—ὁ ἐκ τοῦ Οἴκου τοῦ Ἰρόκ, ἀντεποιεῖτο τῶν ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιοματίων.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο τούτων κλάδων συννητήθησαν ἡμέραν τινα εἰς τὸν Κῆπον Τέμπελ καὶ ἐκεῖ ἐφιλονείκησαν. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Οἴκου τοῦ Ἰρόκ ἔκοψε τότε λευκὸν ρόδον ἀπὸ μίαν τῶν ἐκεῖ τριανταφυλλῶν καὶ εἶπε εἰς ὄλους τοὺς φίλους του νὰ πράξουν τὸ αὐτό. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λαγγαστριανοῦ Οἴκου ἀπ' ἐναντίας ἔκοψε κόκκινον ρόδον καὶ παρεκάλεσε τοὺς φίλους του νὰ πράξουν τὸ αὐτό. Οὕτω εἰς τοὺς μεγάλους πολέμους, οἵτινες ἐπικολούθησαν μεταξὺ τῶν δύο τούτων κλάδων τῆς βασιλικῆς οικογενείας, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ λαγγαστριανοῦ Οἴκου ἔφερον ὡς ἐμβλημα τῶν ἐρυθρὸν ρόδον, ἐνῶ οἱ τοῦ Οἴκου τοῦ Ἰρόκ λευκόν. Οἱ πόλεμοι οὗτοι καλοῦνται εἰς τὴν ἱστορίαν, «Οἱ πόλεμοι τῶν ρόδων» διήρκεσαν δὲ 30 ὅλα ἔτη καὶ χιλιάδες ἀνθρώπων ἀπωλέσθησαν εἰς αὐτούς.

Μετὰ τοῦτο εἰς τῶν βλαστῶν τοῦ λαγγαστριανοῦ Οἴκου ἐνυμφεύθη τὴν Ἐλισάβετ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἰρόκ, τὸ συνοικέσιον δὲ τοῦτο ἔθεσε τέρμα εἰς τοὺς ἐμφύλιους τούτους πολέμους.

Ἱστορεῖται ὅτι κατὰ τοὺς γάμους τῶν ἐν λόγῳ ἠγεμονοπαίδων, μία τριανταφυλλία, εἰς τὴν ἐπαρχίαν Οὐλτσάιερ, ἦτις ἔκαμνε πάντοτε λευκὰ ρόδα, ἔκαμνε τότε ρόδα ἐρυθρόλευκα. Εἴτε ἀληθῆς, εἴτε μὴ εἶνε ἡ ἱστορία αὕτη, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν φύεται τριανταφυλλία, ἦτις φέρει ρόδα λευκοκόκκινα, καὶ τὰ ὁποῖα ὠνομάζονται λαγγαστριανοῦ Ἰρόκ ρόδα.

Οὕτω λοιπὸν τὰ δύο ρόδα ἠνώθησαν ἕκτοτε εἰς ἓν καὶ ἀπετέλεσαν τὸ καλούμενον Τοῦδορ ρόδον, τὸ ὁποῖον σκαλίζεται εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα καὶ τοὺς βασιλικούς τάφους τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας. Ὁ ἠγεμὼν ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν Ἐλισάβετ ἦτο Ἐρρίκος ὁ 7^{ος}· οὗτος ἔκτισεν ὠραῖον παρεκκλήσιον εἰς Οὐαστίνιστερ Ἀβδευ, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἐτάφησαν. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου συνδρομητὰς ὑπάγουν εἰς τὸ Λονδῖνον, θά

ἴδουν τὸ ρόδον τοῦτο μόνον καὶ διπλοῦν σκαλισμένον εἰς ὄλους τοὺς τοίχους καὶ θύρας καὶ ζωγραφισμένον εἰς τὰ ὑαλῖα τῶν παραθύρων τοῦ παρεκκλησίου τούτου· ἔτι δὲ εἰς τὸ ὠραῖον καὶ πολυτελὲς μνημεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶναι τεθαμμένοι οἱ ἐν λόγῳ βασιλικοὶ σύζυγοι.—Τὸ μνημεῖον τοῦτο περικλείεται ἐντὸς ὄρειχαλκτοῦ κιγκλιδώματος, εἰς τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται ἐπίσης τὸ ρόδον.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

—**Ἀφέλιμοι ὀδηγεῖται.** Διὰ νὰ ἀραιώσῃς σείγματα μελάνης, ἢ σκουρίας σιδήρου, βρέξε τὸ φέρεμα μὲ γάλα καὶ σκέπασέ το μὲ ἄλας.

—**Ὅριθα καλῶς τρεφομένη καὶ περιποιημένη** δίδει εἰς δύο μῆνας τόσα αὔγα, ὅσα ζυγίζομενα θὰ ἀποτελοῦν τὸ βάρος τοῦ σώματός της.

—**Ὅτιὰ κρομμύδια φιλοκομμένα καὶ ἀνακατωμένα** μὲ τροφήν εἶναι καλλίτερον ἱατρικὸν διὰ τὰς ἀσθενείας τῶν ὀρνίθων ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα.

—**Ὁ ζωμὸς ἐνὸς λεμονίου** εἰς ἓν ποτήριον ὕδατος, συχνάκις θεραπεύει τὸν πονοκέφαλον, ἀλλὰ πρέπει νὰ παρῆ χωρὶς ζάχαριν.

—**Ποτὴ μὴ βρέξης τὰ μαλλιά σου,** ἐὰν ἔχῃς τάσιν εἰς κώφωσιν, οὔτε νὰ βουτᾷς τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ὕδωρ, δεῦν καλυμδᾷς.

—**Ὁμὴ κατὰτα εἶναι τὸ ἀριστον σπουγγιστήριον** διὰ ἀσκαλόπενες, διότι καθαρίζει αὐτάς καὶ κάμνει τὴν μελάνην νὰ βῆ εὐκόλως.

—**Ἐὰν χάρτης καῖ,** ὅπου ὑπάρχουν μύρμηκες, τοὺς ἀποδιώκη ἀμέσως. Ἐπίσης τοὺς ποντικούς.

—**Διὰ νὰ αὐτήσῃς τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐγῶν καύσον** ἀραβόσιτον ἕως οὐ μεταδληθῆ εἰς ἀνθρακα, ἀνάμεικτον δὲ ποσότητά τινα αὐτοῦ μὲ τροφήν καὶ δίδε εἰς τὰς ὀρνίθας 2—3 φορές τὴν ἑβδομάδα.

—**Ἐὰν θέλῃς νὰ ἀραιώσῃς ἀπὸ φέρεμα πύσσαν,** τρίψε τὸ μέρος μὲ πάχος χείριον καὶ ἔπειτα πλύνε το μὲ σαποῦνι. Τὸ αὐτὸ κάμει καὶ δεῦν θέλῃς νὰ καθαρῇς τὰς χεῖράς σου ἀπὸ πύσσαν.

—**Ἡ δάσναια εἶναι ῥῶς**—τὸ συναίσθημα εἶναι θερμότης, —ἡ δὲ θέλησις τὸ σημεῖον, ὅπου συγκεντρῶνται ὁ νοῦς καὶ τὸ συναίσθημα.

—**Ὁ Λούθηρος ἔλεγε** ὅτι δὲν δύναται τις νὰ καταπολέμησῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ ζήτους. Ἄλλ' ὅμως ὑπάρχει μάχαιρα τοῦ Πνεύματος, ἡ ὁποία εἶναι ὄπλον ἀποτελεσματικόν.

—**Ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντοτε σπῆρος ζῶν**· ἀλλ' ὅμως δύναται νὰ ταρῆ μὲ μίαν μούμιαν, ἢ νὰ φυτευθῆ εἰς καρποφόρον γῆν. Ἡ ἀλήθεια δύναται νὰ εὐρῆ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου φερέτρον της, ἢ δύναται νὰ γείνη ἡ ὕμνη της ψυχῆς.

—**Ὁ Ἀριστοτέλης ἐδῶρει** ἐκεῖνο τὸ ἔργον τῆς τέχνης τελειότατον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀραιωθῆ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν δύναται νὰ προστεθῆ. Ἡ ἀρετὴ, ἡ ἀλήθεια, ἡ ὠραιότης ὀφίεται ὑπ' αὐτοῦ ὡς τὸ μέσον μεταξὺ δύο ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων πραγμάτων. Ἡ δὲ εὐτυχία συνίσταται εἰς τὸν ὀρθὸν βαθμὸν, εἰς τὴν ἀρμονικὴν ἀναλογίαν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τί βιβλίον ἐρρήθη εἰς τὸν ποταμὸν;
2. Πῶς ἀνομάζετο ὁ ποταμὸς;
3. Τίνος πράγματος ἦτο σημεῖον;